

Μάχιμες σε ουρανό,

Του **ΛΕΩΝΙΔΑ Σ. ΜΠΛΑΒΕΡΗ**
lsblav@gmail.com

Η πρόσφατη μεγάλη στρατιωτική παρέλαση της Θεσσαλονίκης για την εθνική επέτειο του «Οχι» ανέδειξε, χάρη στην εξαιρετική τηλεοπτική της κάλυψη, την εντυπωσιακή παρουσία των γυναικείων στελεχών

των τριών Κλάδων των Ενόπλων Δυνάμεων, όχι από την πλευρά της φυσικής ομορφιάς -που βεβαίως ήταν και αυτό-, αλλά κυρίως από την πλευρά των καίριων θέσεων αυτού που ονομάζουμε «στρατιωτική μηχανή».

Είδαμε γυναίκα αρχιλοχία της Αεροπορίας Στρατού και συγκυβερνήτη ελικοπτερού UH-1H Huey, ενώ υπήρχε και άλλη μία συγκυβερνήτης σε επιθετικό ελικόπτερο AH-64A+ Apache. Είδαμε γυναίκα επικεφαλής σε όχημα Κέντρου Διευθύνσεως Πυρός Πυροβολαρχίας MLRS, πολλές γυναίκες στελέχη του Στρατού και της Π.Α. και επικεφαλής σε άρματα μάχης, τεθωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού ή κατευθυνόμενων

Αναλαμβάνουν θέσεις ευθύνης, προορίζονται για διοικητές και έχουν άνδρες υπό τις εντοχές τους

βλημάτων. Μολονότι οι ηγεσίες των Κλάδων υποστηρίζουν -και ορθώς- ότι «για εμάς δεν υπάρχουν άνδρες και γυναίκες, αλλά στελέχη εκπαιδευμένα να κάνουν συγκεκριμένες εργασίες ή όχι και επομένως αναλαμβάνουν και ανάλογα καθήκοντα», η παρουσία των γυναικείων στελεχών των Ε.Δ. τα τελευταία χρόνια έχει αναβαθμιστεί κατακόρυφα, καθώς οι πρώτες σειρές γυναικών που εξήλθαν

από τις παραγωγικές Σχολές Αξιωματικών έχουν αρχίσει τώρα να έχουν κατάλληλους βαθμούς και να αναλαμβάνουν πλέον θέσεις ευθύνης. Και σε λίγα χρόνια θα μπορέσουμε να τις δούμε και ως διοικητές ταγμάτων, κυβερνήτες σκαφών ή Μοιρών της Π.Α. και αργότερα -γιατί όχι;- στρατηγούς, ναυάρχους και

πεπέρχους. Υπό αυτό το πρίσμα, σήμερα θα δούμε τρεις κυρίες, μία από κάθε Κλάδο των Ε.Δ. Μία λοχαγό του Μηχανικού, που εργάζεται στα ναρκοπέδια του Εβρου, μία υποπλοίαρχο μάχιμη αξιωματικό ναυτιλίας σε φρεγάτα του Στόλου μας και μία επισημναγό μηχανικό στην προωθημένη βάση των ΝΑΤΟϊκών ιπτάμενων ραντάρ στο Ακτιο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΟΥΤΖΙΑΡΑΚΗ

«Δεν μετάνιωσα ποτέ που κατατάχτηκα στο ΤΕΝΞ»

Η ΛΟΧΑΓΟΣ του Μηχανικού Αθανασία Τουτζιάρη είναι η πρώτη γυναίκα αξιωματικός του Στρατού Ξηράς η οποία εκπαιδεύτηκε στην εξουδετέρωση εκρηκτικών μηχανημάτων και μηχανισμών, πιο γνωστών με την αγγλική σύντμηση ως «EOD», και αυτή τη στιγμή είναι επικεφαλής της ομάδος ναρκαλιείας του Τάγματος Εκκαθάρισεως Ναρκοπεδίων Ξηράς (TENE) για όλα τα ναρκοπέδια του νομού Εβρου.

Όπως μας λέει: «Παρά το κρητικό επίθετό μου, είμαι από τον Εβρο, από το Πέπλο Φερρών, και οι γονείς μου ήταν κτηνοτρόφοι. Το 2002 είχα εισέλθει με πολύ καλή σειρά στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών και την επόμενη χρονιά πέρασα στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Μου άρεσε ο Στρατός από μικρή, αν και αρχικά ήθελα να γίνω πιλότος. Τελικά, δεν έδωσα σε σχολή της Αεροπορίας,

αλλά όταν στο τελευταίο έτος της Ευελπίδων θα επιλέγαμε το Όπλο στο οποίο θα εντασσόμασταν είχα τη δυνατότητα επιλογής μεταξύ Αεροπορίας Στρατού και Μηχανικού. Για δεύτερη φορά γύρισα την πλάτη στην Αεροπορία και επέλεξα το Όπλο του Μηχανικού και δεν το έχω μετανιώσει από τότε».

Απαντώντας στο ερώτημα για το πόσα εκρηκτικά έχει εξουδετερώσει έως σήμερα και ποια ήταν η πιο δύσκολη περίπτωση που έχει αντιμετωπίσει, η λοχαγός Τουτζιάρη είναι αποκαλυπτική: «Έως τώρα έχω εξουδετερώσει περισσότερα από 50 παλαιά πυρομαχικά και άλλα κάθε είδους, νέα ή παλαιά, εκρηκτικά. Η πιο δύσκολη

περίπτωση έως τώρα ήταν η πρώτη που κλήθηκα να αντιμετωπίσω και δεν πρόκειται να την ξεχάσω ποτέ. Τέλη Δεκεμβρίου 2013, επί υπουργίας του κ. Αβραμόπουλου, εκτελέστηκε στον Εβρο νυχτερινή άσκηση με χρήση αληθινών πυρομαχικών, με την επωνυμία "Νυχτερινή Αστραπή". Στο πλαίσιο της, τα αεροσκάφη της Π.Α. έβαλαν εναντίον επίγειων στόχων

με 16 βόμβες γενικής χρήσεως Mk.82 των 500 λιβρών εκάστη. Οι 15 έσκασαν, η μία δεν είχε σκάσει και είχε κολλήσει στο υγρό χώμα, στα όρια του πεδίου βολής και σε πολύ μικρή απόσταση από 70 μελίσσια! Με φώναξε ο τότε διοικητής της Μερραρχίας και με ρώτησε αν μπορώ να την εξουδετερώσω. Του είπα "Μάλιστα" και το έκανα στις 30 Δεκεμβρίου 2013 με τη μέθοδο της κατάκαυσης βόμβας. Αυτή ήταν η πιο δύσκολη, γιατί ήταν η πρώτη μου. Ήταν το μεγαλύτερο και πιο ογκώδες εκρηκτικό που έχω εξουδετερώσει έως τώρα και το πιο σημαντικό. Το παραμικρό λάθος να έκανα, δεν θα μου έμεινε τίποτα. Δεν είναι όπως μία χειροβομβίδα. Με τέτοια βόμβα δεν έχεις περιθώρια λάθους. Το πρώτο λάθος σου είναι και το τελευταίο, όπως συνηθίζουμε να λέμε στη Μονάδα».

Τέλος, απαντώντας στο ερώτημα για το πώς μπορεί να συνδυάζει αυτή την επικίνδυνη ειδικότητα με την προσωπική της ζωή, η λοχαγός Τουτζιάρη είναι ξεκάθαρη: «Δεν έχω κάνει ακόμα οικογένεια, αλλά πιστεύω ότι αυτό θα γίνει όταν κλείσει ο κύκλος μου στη Μονάδα».

66
Δεν έχω κάνει ακόμα οικογένεια, αλλά πιστεύω ότι αυτό θα γίνει μετά τη Μονάδα

Τρεις κυρίες των Ενόπλων Δυνάμεων μιλούν για το Όπλο τους, την καριέρα τους και τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν

Ξηρά και θάλασσα...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΠΟΡΟΓΛΟΥ

Από το λιμάνι του Πειραιά στο... «Κουντουριώτης»

Η ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Καλλιόπη Πορόγλου ΠΝ εισήλθε στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων το 2002 και ορκίστηκε Σημαιοφόρος Μάχιμος το 2006. Από τότε υπηρετεί συνεχώς σε πολεμικά πλοία του Στόλου, φρεγάτες και αρματωγά, ενώ σήμερα υπηρετεί στη φρεγάτα «Κουντουριώτης» ως αξιωματικός ναυτιλίας του σκάφους.

Απαντώντας στο ερώτημα τι την ώθησε προς το στρατιωτικό επάγγελμα και ιδιαίτερα προς τη ΣΝΔ και όχι σε κάποιον άλλο Κλάδο των Ε.Δ., μας λέει: «Γεννήθηκα και μεγάλωσα στον Πειραιά. Η καθημερινότητα σε αυτή την πόλη περιστρέφεται γύρω από τη θάλασσα. Οπως καταλαβαίνετε, η εικόνα του ναυτικού δοκίμου μου ήταν ιδιαίτερα οικεία. Η αποφοίτησή μου από το Λύκειο συνέπεσε με την πρώτη χρονιά που η Σχολή δεχόταν γυναίκες δοκίμους. Πήρα λοιπόν την απόφαση να δηλώσω τη ΣΝΔ για να ακολουθήσω το επάγγελμα του αξιωματικού του ΠΝ. Ήταν μεγάλη πρόκληση και συνεχίζει να είναι, αλλά μέχρι σήμερα δεν το έχω μετανιώσει».

Αναφορικά με το αν είναι ικανοποιημένη με την έως τώρα πορεία της και ποιο θα θεωρούσε ως το πιο σημαντικό επίτευγμα στην καριέρα της στο Ναυτικό ως μάχιμος αξιωματικός, η Πειραιώτισσα αξιωματικός επισημαίνει: «Είμαι απόλυτα ικανοποιημένη από τη μέχρι σήμερα σταδιοδρομία

μου. Συμπληρώνοντας φέτος 14 χρόνια στο ΠΝ νιώθω τυχερή. Είχα την ευκαιρία να αποκτήσω εμπειρίες και να αναλάβω ευθύνες από αρκετά νεαρή ηλικία. Και όλα αυτά σε ένα ιδιαίτερα απαιτητικό εργασιακό περιβάλλον, σε ένα πολεμικό πλοίο. Ως προς το δεύτερο ερώτημά σας, ο προορισμός κάθε μαχίμου αξιωματικού είναι να διατελέσει κυβερνήτης. Πιστεύω πως ανεξάρτητα από τη σταδιοδρομική εξέλιξη του καθενός, στο τέλος κυρίως αυτό μένει».

“

Η μητρότητα δεν συνδυάζεται εύκολα με την υπηρεσία. Χρειάζεται συνεχής προσπάθεια

να να διατελέσει κυβερνήτης. Πιστεύω πως ανεξάρτητα από τη σταδιοδρομική εξέλιξη του καθενός, στο τέλος κυρίως αυτό μένει».

ΘΥΣΙΕΣ. Τέλος, για το πόσο εύκολα (ή δύσκολα) μια γυναίκα αξιωματικός, πλήρωμα ενός πολεμικού πλοίου, μπορεί να ανταποκριθεί και στον ρόλο της συζύγου και της μητέρας,

η υποπλοίαρχος Πορόγλου μας αποκαλύπτει: «Είμαι παντρεμένη και έχω δύο αξιολάτρευτα παιδάκια (δίδυμα 2 ετών). Ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι. Είναι γεγονός πως η μητρότητα δεν συνδυάζεται εύκολα με την υπηρεσία σε ένα μάχιμο πλοίο του Στόλου. Χρειάζεται συνεχής προσπάθεια, αλλά και μεγάλες θυσίες. Στόχος μου είναι να αντεπεξέρχομαι όσο καλύτερα μπορώ και στις δύο μου ιδιότητες. Πίσω από όλα αυτά, βέβαια, βρίσκεται ένας άσφογος σύζυγος, που με κατανοεί και με στηρίζει πάντα, και δύο υπέροχοι γονείς».

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΝΔΡΕΑ

«Ήθελα πάντα να πετάω με μαχητικά αεροσκάφη»

Η ΗΠΕΙΡΩΤΙΣΣΑ επισμηναγός (ΜΑ) Βασιλική Ανδρεά εισήλθε στη Σχολή Ικάρων το 1998 και αποφοίτησε το 2002 ως ανθυποσμηναγός με την 50ή Σειρά Μηχανικών Αεροσκαφών. Αμέσως τοποθετήθηκε στην 343 Μοίρα στην Αεροπορική Βάση της Σούδας με αεροσκάφη F-16C/D Block.52+, που τότε εντασσόταν στο οπλοστάσιο της ΠΑ, αρχικά στη Γραμμή Αεροσκαφών, μετά στο Control room και τελικώς στο Γραφείο Επιθεωρήσεως. Το 2009 μετατέθηκε στην τότε 131 Σμηναρχία Μάχης, στο Ακτιο, και στα Μη Επανδρωμένα Αεροσκάφη (UAV) «Πήγασος» της ΠΑ, ενώ από το 2013 μέχρι σήμερα υπηρετεί στο FOB Ακτίου του ΝΑΤΟ, που εδρεύει στην ίδια βάση και είναι μία από τις τέσσερις προωθημένες βάσεις της Συμμαχίας όπου αναπτύσσονται τα ΝΑΤΟϊκά ιπτάμενα ραντάρ AWACS E-3A Sentry με τα πολυεθνικά πληρώματα.

«Αν και κανείς από την οικογένειά μου δεν ήταν στρατιωτικός, πάντα ήθελα να γίνω στρατιωτικός και να προσφέρω στην πατρίδα μου από αυτή τη θέση. Για μένα ήταν μία απολύτως συνειδητή επιλογή. Ήθελα να γίνω στρατιωτικός, ήθελα να πάω στην ΠΑ, ήθελα να γίνω μηχανικός. Αυτό πέτυχα και είμαι πολύ ικανοποιημένη» μας λέει η επισμηναγός. Και προσθέτει: «Η δουλειά είναι πολύ απαιτητική και γίνεται σύμφωνα με τα ΝΑΤΟϊκά στάνταρ. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Στην ΠΑ για να αποδεσμευτεί

ένα αεροσκάφος και να πετάξει υπογράφει ο πιλότος του και ο μηχανικός του το παραδίδει. Εδώ, στα ΝΑΤΟϊκά ιπτάμενα ραντάρ, για να αποδεσμευτεί ένα τεράστιο Boeing B-707, που είναι το αεροσκάφος-φορέας των AWACS, υπογράφει ο αρχιμηχανικός και έτσι πετούν 14-18 αεροπόροι και τεχνικοί από όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ, που αποτελούν το πλήρωμά του. “One team, one spirit” (Μία ομάδα. Ένα πνεύμα) είναι το σύνθημα στο οποίο πιστεύω ακράδαντα. Στην ομάδα μου, στην τεχνική υποστήριξη της μονάδας, είμαστε 18 άτομα, από τα οποία δύο είναι γυναίκες τεχνικοί και άλλοι 16 άνδρες συνάδελφοι. Ολοι είμαστε μία γροθιά».

Ποια προσωπική ή οικογενειακή ζωή μπορεί να έχει μία αρχιμηχανικός μιας προωθημένης αεροπορικής βάσεως του ΝΑΤΟ; Η επισμηναγός Ανδρεά ήταν σαφής: «Οπως σας είπα, ήταν δική μου επιλογή η ΠΑ. Ένας αρχιμηχανικός πρέπει να είναι -και είναι- 24 ώρες την ημέρα διαθέσιμος. Αυτό το ξέρουν στην οικογένειά μου. Με τον σύζυγό μου δεν υπάρχει θέμα. Ήταν συμμαθητής μου από τη Σχολή Ικάρων, αλλά αυτός μηχανικός εγκαταστάσεων και υπηρετούμε μαζί. Έχουμε δύο κοριτσάκια. Όταν είμαστε μαζί στο σπίτι θέλω τα παιδιά να μάθουν κάποιες αρχές και να με βλέπουν ως πρόσωπο που μπορώ να τους δώσω, αλλά και να εφαρμόσω τις αρχές αυτές. Είναι πολύ καλά παιδιά και πολύ καλές μαθήτριες».

“

Πρέπει να είμαι 24 ώρες την ημέρα διαθέσιμη. Αυτό το ξέρουν στην οικογένειά μου

ΝΑΤΟ; Η επισμηναγός Ανδρεά ήταν σαφής: «Οπως σας είπα, ήταν δική μου επιλογή η ΠΑ. Ένας αρχιμηχανικός πρέπει να είναι -και είναι- 24 ώρες την ημέρα διαθέσιμος. Αυτό το ξέρουν στην οικογένειά μου. Με τον σύζυγό μου δεν υπάρχει θέμα. Ήταν συμμαθητής μου από τη Σχολή Ικάρων, αλλά αυτός μηχανικός εγκαταστάσεων και υπηρετούμε μαζί. Έχουμε δύο κοριτσάκια. Όταν είμαστε μαζί στο σπίτι θέλω τα παιδιά να μάθουν κάποιες αρχές και να με βλέπουν ως πρόσωπο που μπορώ να τους δώσω, αλλά και να εφαρμόσω τις αρχές αυτές. Είναι πολύ καλά παιδιά και πολύ καλές μαθήτριες».